

И тя се прѣвива отъ смѣхъ, защото знае, че е похубава кагато се смѣе.

— Що се смѣишъ?... Кракра е име на единъ славенъ български войвода! — Азъ му съмъ челъ историята въ казармата... Ти защо се не научишъ да четешъ? — казва войникътъ; — да ти стана даскалъ! — добавя учениятъ денчикъ.

— Кра!... Кра!... — грачи Елена и си показва сичкитѣ зъби, които сж бѣли.

Разсмива се и войникътъ, отъ любезность.

— Сбогомъ! — и Елена подава дѣсна ржка, а въ лѣвата държи стовната, за да си трѣгне.

Войникътъ пакъ стиска дѣсницата.

— Сбогомъ, Ленко!

И той ѝ фърля такива едни страстни погледи, щото околната атмосфера е готова да пламне, като барутъ.

Но Елена нито забвлязва тие погледи и тѣхното дълбоко значение пропада на халосъ.

Тя трѣгва подиръ мраморчанката, която, недоволна че не биде удостоена ни съ една дума, отива си бързо, като отнася съ себе си ореолътъ на славата.

Войникътъ слѣди съ жадни очи нарочно бавния ходъ на Елена.

Той е недоволенъ отъ себе си и равнодушието на кокетката го убоди. Но, както прилича на всеко войнишко сърдце, той не се обезсърдчава. Той дава на краката си една хитра маневра, която го докарва веднага до Елена.

— Ленко! — дума ѝ Марсъ нѣжно.

— Що? — пита старопланинската дриада и едвамъ скрива удоволствието си отъ побѣдата.

— Занята ли си довечера?

И гласътъ му притреперва.

— Като си лѣгне господарката, и ние си лѣгаме... отговаря равнодушно Елена, като става по-напѣта и клати